

ת"פ 6368/03/16 - מדינת ישראל נגד אביאל מהרי, איאיו אסמרה, נתנאל אבוהי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 6368-03-16 מדינת ישראל נ' מהרי(עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אביאל מהרי (עציר)
2. איאיו אסמרה (עציר)
3. נתנאל אבוהי (עציר)

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד שמי לוי

ב"כ הנאשם 1 עו"ד גיל גבאי

ב"כ הנאשם 2 עו"ד פאדי חמדאן

ב"כ הנאשם 3 עו"ד אלון אייזנברג

הנאשמים הובאו על ידי שב"ס.

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות:

הנאשמים 1 ו- 3 הורשעו בעבירה של סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, פציעה, עבירה לפי סעיף 334 ביחד עם סעיף 29 לחוק וגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק.

הנאשם 2 הורשעה בעבירה של סיוע לסחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק ביחד עם סעיף 31 לחוק, סיוע לפציעה, עבירה לפי סעיף 334 לחוק בצרוף סעיף 31 לחוק וגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.2.16 בשעה 00:30 או בסמוך לכך הגיע מ ק (להלן: "המתלונן")

עמוד 1

עם רכבו מסוג סובארו אימפרזה לחנייה בסמוך לביתו ברחוב חפציבה בנתניה, כיבה את רכבו והחל לצאת מהרכב. משהבחין הנאשמים 1 ו- 2 במתלון יוצא מרכבו, השיבו אותו אל תוך הרכב ונכנסו אף הם לתוך הרכב. תוך כדי הכניסה לרכב, ביקש נאשם 1 מהמתלון לתת לו את הרכב כדי שיוכל לנסוע לאדם אחר אך המתלון סרב. נאשם 1 אמר למתלון כי הוא רוצה לנסוע לאדם אחר כדי לדקור אותו, הוציא להב של סכין יפנית, קרב אותו לצווארו של המתלון ואמר לו שכך הוא רוצה לעשות לאחר. בשל חששו של המתלון מפני הנאשמים 1 ו- 2 נעתר המתלון לבקשת הנאשם 1 והחל להסיע את הנאשמים על פי הנחייתו של הנאשם 1. במהלך הדרך פגשו הנאשמים 1 ו- 2 את נאשם 3. הנאשמים 1 ו- 2 הורו למתלון לעצור את הרכב ונאשם 3 נכנס אף הוא לרכב, ישב במושב האחורי לצד נאשם 2, קילל את המתלון וניסה להוציאו מהרכב בכוח ובתגובה נאשם 1 הרגיעו. המתלון המשיך בנסיעה על פי הנחיות הנאשמים ומשהגיע בסמוך לבית הקברות, הורה לו נאשם 1 להיכנס אל תוך בית הקברות אך המתלון סרב. אז, נאשם 3 דקר את המתלון בראשו באמצעות סכין, נאשם 1 הפריד ביניהם ואז החל ויכוח בין נאשם 1 לנאשם 3. המתלון, שחשש לחייו, ביקש מהנאשמים לאפשר לו לעזוב את הרכב אך הנאשם 3 מנע זאת ממנו תוך שהוא מכה אותו עד שלבסוף אמר הנאשם 1 למתלון שימסור לו את קוד הרכב, הנאשם 1 יסע ברכב בעצמו וישיבו למתלון. בלית ברירה, בשל חששו מהנאשמים, מסר המתלון לנאשמים את קוד הרכב והם הסיעו אותו בסמוך לביתו והורידוהו שם. הנאשם 1 איים על המתלון שאם יפנה למשטרה הוא "יתעסק" עם משפחת המתלון ו"יכנס בהם". הנאשמים עזבו את המקום עם רכבו של המתלון תוך שהם מותירים את המתלון מחוץ לרכב, חבול ומדמם. זמן מה לאחר מכן חזרו הנאשמים עם הרכב לשכונה בה הם והמתלון מתגוררים ומשהבחין בניידת משטרה עזבו את המקום. בסמוך לאחר מכן יצר הנאשם 1 קשר עם אחרים שזהותם ידועה למאשימה והעביר להם או למי מטעמם את רכבו של המתלון.

בעקבות האירוע נגרם נזק לרכבו של המתלון ונגנבה מהרכב מערכת סטריאו והגברה ששוויה כ- 4,000 ₪.

3. מאחר ונאשם 2 היה במועד ביצוע העבירה בן 19 שנים לערך הוגש תסקיר בעניינו. שירות המבחן התרשם כי מדובר בצעיר המאופיין בקווי אישיות אימפולסיביים ואנטי סוציאליים, חלש, תלותי, בלתי בשל ובלתי מסתגל, הסובל מדימוי עצמי וגברי ירודים אשר גדל והתפתח בתנאים משפחתיים וסביבתיים מורכבים, רכש ערכים ופיתח עמדות בעיתיות, שוליות ועברייניות החל מגיל ההתבגרות, אותן מימש, ככל הנראה, במסגרת קשרים חברתיים שונים. עוד התרשם שירות המבחן כי לנאשם 2 יכולות ומשאבים דלים ומצומצמים לתפקוד והיעדר מיומנויות וכלים להתנהלות במסגרת חיים ברורה ומאורגנת וכן חוסר יציבות. לשירות המבחן הסביר הנאשם 2 את מעורבותו בעבירות על רקע אופיו החלש והיותו נגרר כשבלטה עמדתו הקורבנית והשלכת האחריות על מעורבותו בעבירות על שני הנאשמים האחרים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 מתקשה ליטול אחריות על מצבו, לבחון את החלקים האלימים בהתנהלותו ונעדר אמפתיה כלפי המתלון. בשל כל האמור סבר שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות ביצוע עבירות נוספות בעתיד. סופו של יום, שירות המבחן סבר כי לא נוצר פתח להתערבות טיפולית ולפיכך לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של נאשם 2 תוך ציון כי נדרשת הצבת גבול ברורה וקונקרטי שתסמן עבור הנאשם 2 את הפסול במעשיו, את חומרתם ואת הפגיעה שגרם.

4. במסגרת הראיות לעונש העיד המתלון וטען כי בעקבות האירוע הוא סובל מטרומה, אינו גר בבית, בלילות יש לו "פלאשים" וחלומות כמו גם בזמן נהיגתו באוטו המזכירים לו את האירוע.

5. ב"כ המאשימה הגישה את הרישומים הפליליים של הנאשמים.

לחובת הנאשם 1 ארבע הרשעות קודמות בעבירות של איומים, תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר, הפרת הוראה חוקית, תקיפת בן זוג, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד, שוד, והוא ריצה 3 מאסרים. כמו כן לחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה בן 6 חודשים.

לנאשם 2 רישום ללא הרשעה שהתיישן מביהמ"ש לנוער, בגין החזקת סכין ופציעה כשהעברין מזוין.

לנאשם 3 - שלוש הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות, כאשר ההרשעה משנת 2012 בביהמ"ש לנוער בנתניה הינה בגין 5 תיקים של איומים, סחיטה באיומים, סחיטה בכוח, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הכשלת מעצר, גניבה, והוא ריצה 3 מאסרים, האחרון שבהם בן 30 חודשים.

6. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באירוע אלים וכוחני, הערך החברתי שנפגע הוא בטחונו של הציבור, ההגנה על רכוש הציבור, כשמידת הפגיעה בערכים גבוהה ביותר ועתרה לקבוע מתחם ענישה הולם לנאשמים 1 ו- 3 אשר ינוע בין 4 ל- 7 שנות מאסר ואילו לגבי נאשם 2 בין שנתיים ל- 5 שנות מאסר.

7. ב"כ הנאשם 1 טען כי מדובר בעתירה עונשית מופרזת, העונש המרבי לעבירה בה הורשע הנאשם הוא 9 שנות מאסר, כתב האישום תוקן באופן משמעותי וכפי שעולה מכתב האישום מרשו ניסה למנוע מנאשם 3 לפגוע במתלון כמתואר בכתב האישום. עוד טען כי הנאשם הביע צער על הפגיעה במתלון והוא התנצל בפניו על הנזק שנגרם לו. הנאשם 1 יליד שנת '93, בזמן ביצוע העבירה היה בן 23 שנים, צעיר, בחזקת בגיר צעיר, הוא עצור מזה 14 חודשים ומתחם הענישה צריך לנוע בין שנת מאסר ל- 24 חודשי מאסר.

באשר למאסר המותנה עתר ב"כ הנאשם 1 להפעילו באופן חופף למאסר אותו ירצה הנאשם לפחות בחלקו בעוד ב"כ המאשימה עתרה להפעילו במצטבר לעונש שיושת על הנאשם.

8. ב"כ הנאשם 2 טען כי חלקו של נאשם 2 מתמצה בסיוע לנאשמים 1 ו- 3, הנאשם 2 לא עשה כל מעשה אופרטיבי למעט שהייה במחיצתם של האחרים ללא שהופעלה על ידו כל אלימות. עוד טען כי בניגוד לנאשמים האחרים, למרשו רישום ללא הרשעה מביהמ"ש לנוער בגינו הושתו עליו דרכי טיפול, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ולא ייתכן כי תסקיר שירות המבחן שהינו תסקיר חובה בעניינו יהיה תסקיר לחובתו של הנאשם. לבסוף טען ב"כ הנאשם כי יש למקם את מרשו בתחתית המתחם שכן מדובר בנאשם שהינו בגיר צעיר ואין זה נכון לחשוף אותו לנורמות עברייניות בין כותלי בית הסוהר.

9. ב"כ הנאשם 3 טען כי שלושת הנאשמים באישיותם הינם כקטינים אף שבגרו. האירוע התחיל בצורה ספונטנית ונגרר לאלימות, מדובר בשלושה ילדים שגדלו בתנאים סוציו-אקונומיים קשים ללא מסגרות תומכות ומאסר ארוך לא יפתור בעייתם. לטענתו נאשמים 1 ו- 2 נגררו לאירוע ואם יושת עליהם מאסר ארוך - הם יצאו "ממורמרים וברבריים" כלשונו. הנאשם הודה, הביע חרטה והמתחם שהוצע על ידי התביעה הינו מתחם בלתי סביר שכן כל

שאירע למתלון הוא חתך של 1.5 ס"מ בראשו.

10. הנאשם 1 בדברו האחרון העביר לביהמ"ש מכתב אותו כתב, הביע צער על שאירע וביקש את סליחת המתלון, הנאשם 2 הביע אף הוא צער בפני המתלון וכך גם הנאשם 3.

11. לתמיכה בעמדתה העונשית הגישה ב"כ המאשימה מספר פסקי דין.

בע"פ 1106/11 **מדינת ישראל נ' ואקנין** נדון ערעורה של המדינה על קולת העונש שנגזר על המשיב (9 חודשי מאסר בפועל) לאחר שהורשע במספר עבירות של סחיטה באיומים בנסיבות מחמירות. ביהמ"ש העליון העמיד את עונשו על שנתיים וחצי מאסר בפועל תוך שקבע כי העונש אינו פוסע בשביל הענישה המתאימה ולא משקף את חומרת מעשיו של המשיב.

ברע"פ 1729/07 **עטאונה נ' מדינת ישראל** נדונה בקשת רשות ערעור של המבקש אשר הורשע בעבירה של סחיטה באיומים ונגזרו עליו בביהמ"ש השלום 9 חודשי מאסר בפועל, ביהמ"ש המחוזי החמיר בעונשו ל- 3 שנות מאסר וביהמ"ש העליון דחה את בקשת רשות הערעור תוך שקבע כי סחיטה בדרכי אלימות מצדיקה החמרת הענישה במידה מהותית.

בע"פ 3013/11 **מטר ואח' נ' מדינת ישראל** הורשעו המערערים בעבירות של סחיטה בכוח וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות במסגרת הסדר טיעון, הושתו עליהם 40 חודשי מאסר וביהמ"ש העליון קבע כי מדובר בעונש הולם.

בע"פ 6560/15 **סריס נ' מדינת ישראל** הושתו על המערער 1 - 18 חודשי מאסר בפועל ועל המערער 2 שנים עשר חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשעו בעבירות של חטיפה לשם סחיטה, תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, סחיטה באיומים וסחיטה בכוח.

ביהמ"ש העליון דחה את הערעור תוך קביעה כי חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם תופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות ולבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה אשר תעביר מסר ברור של היעדר סובלנות כלפי תופעות מעין אלה על מנת להרתיע את היחיד והרבים.

12. ב"כ הנאשם 1 הגיש פסיקה כמפורט להלן:

ע"פ 5835/12 **אבו הדובה נ' מדינת ישראל**. בתיק זה הורשע המערער בעבירה של סחיטה בכוח, סחיטה באיומים והחזקת סכין ונדון ל- 18 חודשי מאסר בפועל, ביהמ"ש העליון דחה את הערעור בשונה מעניינו של נאשם 1 שהורשע אף בפציעה.

בע"פ 1430/12 **אבולקיען נ' מדינת ישראל** הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות בעבירות של סחיטה בכוח, סחיטה באיומים ואיומים, הושתו עליו 12 חודשי מאסר בפועל וביהמ"ש העליון דחה את הערעור תוך קביעה כי ביהמ"ש קמא

הקל בעונשו תוך מתן מלוא המשקל לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, לעברו הנקי ולשירותו בצה"ל שאלמלא כן היה עונשו חמור הרבה יותר. גם במקרה זה לא הורשע המערער בפציעה.

בע"פ 9581/09 **אלרואי נ' מדינת ישראל** נדון ערעורו של המערער אשר הורשע בעבירות של סחיטה בכוח ואיומים ונדון לשישה חודשי מאסר. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור וקבע כי המערער חטא בעבירות שחומרתן רבה וביהמ"ש המחוזי הלך לקראתו דרך ארוכה משאפשר לו לשאת את מאסרו בעבודות שירות. אף במקרה זה העבירות בהן הורשע המערער חמורות פחות מהעבירות בתיק שבפניו.

ב"כ נאשם 3 הפנה לע"פ 1887/12 **מדינת ישראל נ' פחימה ואח'** בו הורשעו המשיבים במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סחיטה בכוח, גניבה, ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, ואילו המשיב 1 הורשע בנוסף גם בעבירה של סחיטה באיומים.

ביהמ"ש המחוזי השית על המשיב 1 - 18 חודשי מאסר בפועל ועל המשיבים 2 ו- 3 - 15 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון דחה את הערעורים תוך קביעה כי ייתכן והיה מקום להחמיר בעונשו של המשיב 1 אך משאין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב ולמצות את הדין ולאור העובדה כי מדובר במאסר ראשון לא מצא לעשות כן.

דין והכרעה

13. כפי שנפסק על ידי ביהמ"ש העליון בע"פ 6560/15 **סריס נ' מדינת ישראל** "ביהמ"ש זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו... לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה שיש בה כדי להעביר מסר ברור של היעדר סובלנות כלפי תופעות כאלה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים".

הנאשמים פעלו באלימות כלפי המתלונן ובאיומים כשבמהלך מעשיהם כמו גם לאחריהם, היה המתלונן שרוי באימה.

חומרה יתירה לעבירות שבוצעו על ידי הנאשמים מקורה בפעילותם בצוותא. אמנם "שפר גורלו" של המתלונן משנגרם לו נזק קל יחסית אך נזק זה אינו מפחית מחומרתם של מעשי המערערים.

הנני קובעת כי מתחם הענישה למעשיהם של הנאשמים 1 ו- 3 הינו מאסר בפועל הנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר ואילו מתחם הענישה בעניינו של הנאשם 2 נע בין שנה וחצי מאסר ל- 4 שנות מאסר.

14. הנאשם 1 ביצע את העבירות נושא תיק זה כשלחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה כמו גם הרשעות קודמות ומאסרים שריצה.

לנאשם 3, כאמור, הרשעות קודמות בעבירות רכוש אלימות ואילו לנאשם 2 הרשעה שהתיישנה והעבירות המיוחסות לו פחותות בחומרתן מהעבירות המיוחסות לנאשמים 1 ו - 3.

לקולא הנני זוקפת את גילם של הנאשמים ואת הודאתם שחסכה את עדותו של המתלונן בבית המשפט.

15. לאור האמור הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

א. 4 שנות מאסר בפועל שמניין מיום מעצרו 18.2.16.

ב. הנני מפעילה את המאסר המותנה, מאסר בן 6 חודשים מת"פ 35102-09-12 (ביהמ"ש השלום בנתניה). המאסר המותנה ירוצה באופן מצטבר למאסר נושא תיק זה כך שבסך הכל ירצה הנאשם 4.5 שנות מאסר.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות שהיא פשע.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון.

ה. 2,000 ש"ח פיצוי למתלונן.

נאשם 2:

א. 24 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו 21.2.16.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון.

ד. 1,000 ש"ח פיצוי למתלונן.

נאשם 3:

א. 4 שנות מאסר בפועל שמניין מיום סיום מאסרו בת.פ. 1592-05-16.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון.

ד. 2,000 ש"ח פיצוי למתלונן.

זכות ערעור לביהמ"ש העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט אייר תשע"ז, 15 מאי 2017, במעמד הצדדים הנ"ל.